BANDAMANNA SAGA,

EFTER SKINNBOKEN N:o 2845, 4:to Å KONGL. BIBLIOTEKET I KÖPENHAMN.

AKADEMISK AVHANDLING,
SOM
MED VEDERBÖRLIGT TILLSTÅND
FÖR ERHÅLLANDE AV FILOSOFISK DOKTORSGRAD
TILL OFFENTLIG GRANSKNING FRAMSTÄLLES

AF
GUSTAF J. CHR. CEDERSCHIÖLD.
FILOS. KAND., SK.,

Å AUDITORIET N:o 3, LÖRDAGEN DEN 23 MAJ 1874
KL 10 F. M.

LUND,
FR. BERLINGS BOKTRYCKERI OCH STILGJUTERI,
1874.

MIN ÄLSKADE FARBRODER
AKADEMIE-ADJUNKTEN OCH FILOSOFIE DOKTORN
MATHIAS NATHANAËL CEDERSCHIÖLD
MED VÖRDNAD OCH TACKSAMHET
TILLEGNAD.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna akademiska avhandling, vilken **Gustaf Cederschiöld** (1849-1928) framlade i 25 års ålder, har i augusti 2007 digitaliserats från Oxford University av Google Books och juni 2011 anpassats för Projekt Runeberg av Ralph E.

Det torde förefalla mången besynnerligt, att denna saga nu åter offentliggöres, fastän hon för ej mer än 24 år sedan pá ett i flere afseenden förtjänstfullt sätt utgafs af Halldórr FriðrikssonI Nordiske Oldskrifter udgivne af det nordiske Literatur-Samfund N:o X. Kjöbenhavn 1850. och redan då förefans i Björn Markússon's sagosamlingHvars fullständiga titel lyder så: Nockrer Marg-Frooder Sögu-Þætter islendinga: Til Leifelegrar Skemtunar, Og Dægra-Stittingar. Þessa Lands Innbyggiurum æ Prent ſettir, AD Forlage Hr. Vice-Lögmannſins Biörns Marcusſonar. Seliaſt Innbundner 24. Fiſkum. Þryckter a Hoolum Í Hialltadal, Af Halldore Eriks Syne.

Anno MDCCLVI.. Jag har emellertid redan i titeln antydt orsaken; den ofvannämnda skinnboken innehåller nämligen en redaktion af sagan, som företer betydliga olikheter mot den, man finner i de nyss omtalade upplagorna, hvilka båda följa den präktiga membranen N:o 132, fol. i Arne-Magnæanska samlingen. Då det vidare, såsom vi af det följande skola se, visar sig, att texten i RegiusSå beteckna vi för korthetens skull skinnboken N:o 2845. bär alla tecken af att vara äldre och bättre, så kan man visserligen med Guðbrandr Vigfússon (i hans uppsats "Um útgáfur af nokkrum Íslendíngasögum"I Ný Fèlagsrit XVIII, Kaupmannahöfn 1858; sidd. 154—168.) förundra sig öfver, atl Friðriksson icke fäst något afseende vid denna handskrift. Vigfússon yttrar sig sålundaAnf. st. sid. 156.: "Þessi saga finnst nú á tveim skinnbókum, og eru öll þau handrit sögunnar, sem til eru, frá þeim komin. Það er mesta furða, õ útg. hefir ekki þekkt nema aðra þeirra, því skinnbókin Nr. 3845 i bókhlöðu konúngs er alkunn sögubók, en þar finnst ásamt öðrum sögum Bandamannasaga, og þegar að er gáð, þá er textí sögunnar i þeirríbók miklum mun betri en hinn, sem prentaðr er". Och längre nedAnf. st. sid. 157. säger han: "Í safni Árna finnast raunar tvær afskriptir af konúngsbókOm dessa skola vi längre fram tala, en með því þær eru á pappír, en skinnbókin 132 viða björt og vönduð að letrgjörð, þá hefir útg. gefíð þeim lítinn gaum, og enga gangskör gjört að þvi, að leita upp móðerni þessara tveggja bóka, og ekki grunað það, að skinnbókin móðir þeirra var á næstu nesjum heil og ósködduð. Það er því brýn nauðsyn til, að sagan verði prentuð á ný, og verðr þá að prenta hana í tvennu lagi: 1) eptir konúngsbók, því í henni ætlum vér að se frumtexti sögunnar, og 2) eptir 132 í safni Árna". Det är dessa ord af den utmärkte sagokännaren, som mest förmått mig till det lilla försök, som nu öfverlemnas åt läsaren.

Det torde vara pá sin plats att först betrakta, huru Regii text förhåller sig till den förut utgifna. I allmänhet är innehållet det samma i båda redaktionerna, samma händelser berättas i samma ordning, stundom med begagnande af samma ord, men ändock göra de ganska olika intryck; skillnaden är nämligen, att, medan vår text har den äldre sagostilens enkelbet och värdighet, är den andra nästan öfver alt mycket ordrik och omständlig, särdeles då det gäller att skildra något löjligt; det förefaller ofta, som hade dess författare känt den äldre redaktionen och velat skrifva en "förbättrad och tillökt" upplaga därafJfr. Vigf. anf. st. sidd. 156—7: Sú Bandamannasaga, sem stendr í bók Árna Magnússonar Nr. 132 fol. — — — er á ymsar lundir aukin og ýkt úr hinni sögunni, sem stendr i konúngsbók. Þessi innskot eru mest um miðbik sögnnnar, bls. 22—35. Þetta hefir einhver gjört á 13. öld, til að gjðra söguna kátlegrí og skemtilegri aflestrar.. Låsaren skall själf finna talrika prof härpå; vi vilja därför nója oss med att påpeka ett par ställen. Så har vår text $7^{30, 31}$: í búðasundunum gengr maðr einn í mót þeim gamall ok hrumr, ok hafði kápu svarta ok [var] ein ermr á, bugstaf í hendi ok [var] broddr í; däremot har Band. Fr.Så beteckna vi Friðrikssons upplaga. $16^{7\ \text{följ.}}$: Ok er hann kemr í búðarsundit, þá gengr maðr í mót hánum; sá er við aldr. Hann var í svartri ermakápu, ok var hón komin at sliti; ein var ermr á kápunni, ok horfði sú á bak aptr. Hann hafði í hendi staf og brodd í; hafðí síða hettuna, ok rak undan skygnur, stappaði niðr stafnum, ok för heldr bjúgr. Då vår text 10^{11} helt enkelt säger, att Úfeigr gick till Egill, och 11^{35}, att han gick till Gellir, begagnar Band. Fr., $22^{18\ \text{följ.}}$ och $28^{1\ \text{följ.}}$ tillfället att beskrifva hans utseende och känslor därvid. Ett godt exempel gifver också denna text $10^{21–23}$ jämförd med Band. Fr. $24^{3–15}$. 5 visor äro tillagda i den vidlyftigaretexten, o. s. v. Å andra sidan saknar emellertid icke den äldre redaktionen ett och annat drag, som ej återfinnes i den nyare. Sådana áro $6^{25\ \text{följ.}}$, $14^{18, 19}$ och beskrífningen på þórarinn i $16^{6, 7}$, m. fl. Anmärkningsvärd är också framställningen af Hermund's död 17^{7-18}, som upptager flere för Band. Fr. (41^{4-15}) obekanta detaljer. — Ofvanstående må vara nog som prof; några andra olikheter i namn och fakta skola vi dels här nedan dels i anmärkningarna uppvisa.

Beträffande Bandamanna sagas personer, hennes ålder m. m. hafva, sedan Band. Fr. utkom, åtskilliga undersökningar blifvit anstälda, i synnerhet af Vigfússon. Som dess utom de uppgifter, hvilka Friðriksson meddelar, áro ganska sparsamma, vill jag här upptaga, hvad som í dessa frågor kommit till min kännedom.

Sagans hufvudperson, Úfeigr Skíðason á Reykjum í MiðfirðiI Húnavatns-þing, det västligaate i Nordlandet.. antages af Vigfússon (i hans afhandling Um Tímatal i Íslendínga sögum í fornöldIntagen i Safn til sögu Íslands, Fyrsta Bindi. Kphfn 1856; sidd. 185—502; ifrågavarande notis förekommer på sid. 389. hafva tillhört den stora

Skíðunga-slägten (d. v. s. afkomlingarne af Skiði hinn gamli; jfr. LandnámabókÍslendinga-sðgur I; Kbhvn 1843; i detta och andra arbeten, aom ega register, anse vi i allmänhet onödigt att citera stället.), bvarígenom han varit beslägtad med Styrmir Þorgeirsson; mig veterligt förekommer ban ej i någon annan fornskrift. Om hans morfader, Úfeigr (Járngerðarson} ór Skörðum, och dennes förhållande till Guðmundr hinn ríki á Möðruvöllum talas mycket i Ljósvetninga sagaI den äldre samlingen Íslendingasögur II, Kphfn 1830..

Om Oddr Úfeigsson á MelNumera heter gården Melstaðr. í Mlðfirði berättas i Fornmanna sögur VI, 377—84, huru han under en handelsresa till Norge råkat i fara, emedan en af bans folk mot konung Harald Hårdrådes förbud köpt varor af Finnarne (Lapparne}, och huru han kom undan endast genom att slugt gömma godsetSkildringen af detta visar myoken likhet med berätttelsen i Njála, kap. 89.. — Odds frände Vali har jag ingenstädes utom i denna saga sett omtalad.

Úspakr Glúmsson nämnes i EyrbyggjaUtgifven af Vigfússon, Leipzig 1864. ocb Grettis sagaUtgifven af G. Magnusson och G. Thordarsson i Nordiske Oldskrifter XVI och XXV; Kbhvn 1853 och 1859.; i den förra sagan lorekommer hans farfader Úspakr Kjallakssou, Í den senare hans morbroder Grettir Ásmundarson. Anmärkningsvärdt är, att Úspaks morfader Âsmundr i vår text 2[25] kallas æðíkollr, under det han annars (t. ex. i Band. Fr. 6[11] och i Grettla}

kallas hærulangr och namnet æðikollr tillägges hans farbroder Ásgeirr Auðunar son skökuls (se Vatnsdœla sagaI Fornsögur, utgifna af Vigfússon och Möbius, Leipzig 1860. och Ísl. s. I (1843), sid. 158 not 5, m. fl. ställen).

Vända vi oss nu till de höfdingar, som sammansvuro sig mot Oddr (bandamenn), så finna vi, att tre af dem, Styrmir, Þórarinn och Járnskeggi, tillhörde Nordlandet, tre, Hermundr, Gellir och Egill, Västlandet, en, näml. Skeggbroddi, Östlandet och den åttonde, Þorgeirr Halldóruson, troligen Sydlandet.

Styrmir ÞorgeirssonSom han kallas i vår text 1[7]. frá Ásgeirsá, hvilken FriðrikssonSe Förordet till Band. Fr., andra sidan. ej funnit någonstädes omtalad, bevisas af VigfússonUm Tímatal etc. sid. 389 och Um útgáfur etc. sid. 158. hafva varit den samme, som i Landnáma 3, 6 (Ísl. s. I, 189) nämnes i Víðdœla-slägten; i Band. Fr. 29[6] anföres hans son Hallr; på motsvarande ställe i vår text (12[16]) nämnes son Hallsteins frá Ásgeirsá, hvilket troligen är felaktigt; se anmärkningen till detta ställe.

Þórarínn spaki vållar flere svårigheter. I denna redaktion 4[9] säges han vara son af Úspakr Höskuldsson Kollssonar; detta måste vara oriktigt, ty Höskuldr Kollsson, som mycket omtalas i LaxdœlaHafniæ MDCCCXXVI. och Njála, hade ingen son med namnet Úspakr; det skulle väl då hafva varit Ólafr Pá, som menades; men någon son af denne, som hetat Þórarinn, känner man icke. Archivarien Jón SigurðssonDá jag, såsom i det följande ofta kommer att ske, anför Jón Sigurðsson som min sagesman för någon uppgift eller nämner hans tanke i någon fråga, syftar jag städse på de enskilda meddelanden, som han under mitt arbetes lopp med utmärkt välvilja gifvit mig. anser därförMed Vigfússon Um útgáfur etc. 158., att detta ställe sannolikt är en värdelös interpolation och att den Þórarinn spaki (Langdœlagoði) Þorvaldsson, som omtalas i LandnámaÍsl. s. I, 186. är samme man som den i vår saga förekommandeJfr. äfven Vigf. Um Tímatal, sid. 385 och Ísl. s. II (1847), sid. 314 noten..

Járnskeggi Einarsson á Þverá i Eyjafirði förekommer i Ljósvetninga saga och i Þórðar saga hreðu sid. 65Utgifven af H. Friðriksson i Nordiske Oldskrifter VI, Kbhvn 1848.. Hans fader var den vise Einarr Eyjólfsson, om hvilken man bland annat har den vackra berättelsen i Saga Ólafs hins helga kap. 134 (Heimskr.). Járnskeggi's son Einarr, som nämnes i vår saga 12[16] (Band. Fr. 29[5]), omtalas äfven i Ísl. s. II (1847), 388 och i Ljósvetninga saga.

Bermundr lllugason hins svarta á Gilsbakka är känd af flere andra sagor, såsom Gunnlaugs saga OrmstunguI Ísl. s. II (1847)., Heiðarvíga sagaI Ísl. s. II (1847)., Laxdœla, Valla-Ljóts sagaÍsl. s. II (1830)., KristnisagaBískupasögur. Kphfn 1858.. I Ísl s. II (1847), sid. 298 not 2 yttras, att Hermundr var något för gammal att kunna vara samtida med Gellir Þorkelsson; Guðbrandr VigfússonTímatal sidd. 308 ooh 441. uppgifver, att hans broder Gunnlaugr Ormstunga var född år 983, och att Hermundr varit något äldre, så att han

vid tidpunkten för Bandamanna sagas händelser (omkr. år 1055) varit in emot åttio-årig.

Gellir Þorkelsson á Helgafelli (se texten 9_{15}) kallas i AM. 132 för Gellir Þorðarson; någon person med detta namn är emellertid icke känd, ocb VigfússonSe Tímatal sidd. 454—5 och Um útg. 157—8. uppvisar, att G. Þorkelssons ålder mycket väl passar ín med Bandamanna sagas uppgifter. Han är för öfrigt bekant genom Laxdæla och Ól. saga hel. (Heimskr.) samt nämnes äfven af Íslendingabók och Landnáma. Han var farfader till Ari Þorgilsson hinn fróði.

Egill Skúlason á Borg í Borgarfirðí var sonson till Þorsteinn Egilsson Skallagrímssonar. Om Egill talar Vigf. i Tímatal sidd. 458 och 491.

Skeggbroddi á Hofí i Vápnatirðí kallas i Band. Fr. 20[12] Bjarnason; en Skeggbroddi Bjarnason, ”er víða kemr við sögur, ok var hinn mesti afbragðsmaðr um sína daga” nämnes í Þáttr af Þorsteini StangarhöggUtgifven till eamman med Vápnfirðinga saga m. fl. af G. Thordarson i Nordiake Oldskrifter V, Kbhvn 1848. sid. 55; samme man förekommer i Landnáma, och áfven i Ölkofra þáttrIntagen i Björn Markússon's ofvannämnda sagosamling. sid. 35 omtalas BroddiSå kallas Skeggbroddi också i Band. Fr. 34[15]. Bjarnason. 1 Ljósvetninga saga förekommer också en Skeggbroddi. Som tids- och ortuppgifterna öfverensstämma, kan det godt vara en och samme man, som menas i nyssnämnda skrifter; sá tyckes äfven Guðbrandr VigfussonTímatal sid. 487. hafva haft för ssigt, men han säger, att Skeggbroddi varit son till Þorkell Geitisson och Jórunn EinarsdóttirAnf. st. ooh registret till Safn. t. s. Ísl. I., en uppgift, för hvilken jag ej funnit något stöd i fornskrifterna.

Till Sydlandet torde väl Þorgeirr Hatldóruson höra; lian förekommer mig veterligt icke i nðgon annan saga; i texten (9[16]) uppgifves han vara ”ór Laūgardal”;då detta sammanhålles med orden i 10*", att han kom öster ifrån till alltinget, och med notisen i 16"' " 2), så blir det sannolikt, att med Laugardalr menas den i Árness þing, icke långt från Geysir, belägna. Jón Sigurðsson anser ej omöjligt, att Þorgeirr varit en afkomling af Ketilbjörn gamli's dotter Þorgerðr och Ásgeirr Úlfsson 3), också dárfór, att namnen Geirr ocli porgelrr forekomma i deras slägt 4}.

Đessa äro sagans hufvudpersoner; ett och annat om andra i texten nämnda personer skola vi i anmärkningarna upptaga.

Om sagans ålder och trovárdighet äro åsigterna olika. Guðbrandr Vigfússon 5) anser, att man hör bedöma sagans ålder af den omständigheten, att i hennes slut 6) námnes Snorri Kálfsson á Mel, hvilken är känd af Sturlunga saga och dog år 1173, och att sagan skrifvits i haus sons, Kálfr Snorrason's († 1198) tid. Maurer 7), som rättar uppgiflen om Snorri Kálfsson's dödsår till 1175, anmärker, att denne Snorri Kálfsson hade en sonson af samma namn, hvilken mycket väl kunnat lefva lángt in på senare hälften af det trettonde árhundradet. Däri, att sagan nämner Snorri Kálfsson, finner han för öfrigt — och vi instämma fullkomligt med honom — intet, som tvingar tíll det antagande, att denne man då nylígen dött eller ännu lefvat; han blott förutsättes såsom känd af läsaren.

Maurers egen åsigt 8) är, att Bandamanna saga, så väl som Njála och Ölkofra þáttr, hvilka alla tre, säger han, i flere hänseenden hafva beröríngspunkter med hvarandra och visa samma förkärlek for skildrandet af rättstvister, härstamma från 13:de árhundradels slut, då man, genom öfverläggningarne om antagandet af lagböckerna Járnsiða (1271—73) och Jónsbók (1280—1281) samt om flere förändríngar i den senare, åter kom att rikla sin uppmárksamliet pá de gamla lagarna; denna omsländighct skulle åt dessa tre sagor gifvit "jene etwas affectiert juristische Richtung". Detta yttrande tyckes mig hafva sin giltighet beträffande Njála (se t. ex. kapp. 142 och följ. därstädes), men i Bandamanna saga behandlas det formelt jurídiska mera som bisak (så förekomma i denna redaktion ingenstädes ordagrant anförda ráttsformler vid stámniugar, vittnens tagande o. d. 9), odi hela intresset fäster sig vid gubben Úfeigs listiga anslag. Än mer, rättegången är så obestämdt

*) Dock bðr aum&rkaB, att Band. Fr. p& moteyarBiLde atálle (38") har Rangárleið.

») Jfr. ÍbI. b. I (1843), Bid. 314.

*) Anf. st.

') Um litgáf. fiid. 158.

•) I vár text 17", i Band. Fr. 43'.

"•) Gennanift Xn (1867), 8Ídd. 481—2.

») Anf. Ht.

•) I Band. Fr. blott 19 " "«-, dfir Oddr kungðr Úspaks fredlöshet.och med så ringa noggrannhet framstäld, att Vigfússon 1) yttrar tvifvel, om den verkligen försiggått på alltinget och ej snarare på vårtinget i häradet. Särskildt anmärker Vigf. 2) som besynnerligt, att målet ej kommit inför femterätten, då domarena blifvit mutade. Detta är tvifvels utan underligt; möjligen torde dock vid denna tid, då rättegångarna företogos mera af personliga grunder än för att häfda de kränkta lagarnas anseende, och då femterätten (den egentliga domstolen för statsförbrytelser) ännu var en jämförelsevis ung institution, en och annan gång den gamla rättigheten gjort sig gällande att välja förlikning med käranden i stället för att låta lagen afgöra 3).

Det synes mig således, som vår sagas ålder genom ingen af ofvan anförda omständigheter kan med säkerhet bestämmas. Så vidt jag vet, har man icke häller uppvisat något annat, som kunnat vittna om tiden för hennes författande, om ej ett ställe i Grettla kap. 14 4), där hon citeras; så framt icke detta ställe är interpoleradt af en afskrifvare, intygar det naturligtvis, att Bandamanna saga är äldre än Grettla.

Af orden: Engi maðr hér á landi var jafnauðigr sem Oddr; heldr var hitt sagt, at hann mundi eigi minna fé eiga en þær kirkjur, er auðgastar váru hér á landi, 2 19—21 5), hade jag trott mig kunna sluta till, att sagan ej vore författad så tidigt som i 12:te årh.; men Jón Sigurðsson, hvilken jag tillfrågat härom, har gjort mig uppmärksam på, att redan omkr. år 1100 flere höfdingar nominelt skänkte sina gods till kyrkorna på deras hufvudgårdar med vilkor, att de själfve och deras efterkommande skulle få råda öfver och förvalta dessa kyrkors egendom, i det de antingen själfve läto prestviga sig eller fingo rätt att hålla kaplaner; godset blef (enligt tiondelagen af år 1096) tiondefrítt såsom "til guðs þakka lagit". Redan då kunde altså mången kyrka sägas vara så rik som den rikaste enskilda person. I

1) Tímatal sid. 491. — E. Jessen i sin uppsats "Ueber die Glaubwürdigkeit der Egila- saga und anderer Isländersagas" (Sybels Histor. Zeitschr. XXVIII, síd. 62 not) kallar Bandamanna saga helt kort för "eine novellisirte Processgeschichte".

2) Anf. st.

3) Mindre noggrant är väl också uttrycket i 3 6: þat var þá tízka (Band. Fr. 7 15 mikill siðr) at taka upp ný goðorð ok kaapa. Strax efter femterättens införande (år 1004) upptogos visserligen flere nya godord (Njála kap. 98), men om ifrågavarande tidpunkt, som är omkring ett halft årh. senare, gäller ej det samma.

4) Icke 16, som det uppgifves i P. E. Müllers Sagabibliothek I, 315—16.

5) Band. Fr. 6 3—5 har däremot : Þat er sagt, at engi maðr væri jafnauðigT hér á Íslandi, sem Oddr; heldr segja meun hitt, at hann hafi eigi átt minna fè, en þrír þeir, er auð- gastir váru.den stora stríden mot hierarkien under åren 1270—1300 förlorade emellertid höfdingarne nästan all makt öfver den till kyrkorna skänkta egendomen, hvarför visserligen sagans ofvan anförda ord haft ännu större betydelse, i fall de skrifvits vid denna eller en något senare tidpunkt.

Föreliggande redaktion är sannolikt författad på Västlandet (Breiðafjörðr), den förstutgifna däremot i Nordlandets mellersta eller östra del; detta visa uttrycken I*; norðr i Miðfirði och 1"*: (Styrmir) var mestr höfðingi norðr þar, där Band. Fr. på båda ställena (3' ^^ 3") har vestr. (Jón Sigurðsson.)

Det återstår oss nu att saga nágra ord om handskrifterna. Skinnboken, N:o 2845, 4to i Gamla Kongl. Samlingen å Stora Kongl. Biblioteket i Köpenhamn, är inbunden i tjocka träpermar och består af 70 blad6) af ungefär 5¾ dec.-tum i längd och 4¼ dec.-tum i bredd. Boken innehåller flere sagor och þættir, alla försedda mod öfverskrifter af en senare hand, som Jón Sigurðsson igenkänt såsom Conferentsrådet Jón Erichsens7). Dessa titlar hafva följande lydelse:

Bandamanna-Saga.

Norna-gests-Saga.

Orms þáttr Storolfs fonar.

Raudulfs þáttr.

Saga af Hálfi Kongi og reckum hans.

Gaungu-Rolfs-Saga.

Fragmentum Ingvars Sögu.

um Eirik Vidförla.

Heidreks-Saga.

Bandamanna Saga slutar på 13:de bladets första sida; af Heiðreks (Hervarar) saga saknas slutet. Bokens början och slut äro skrifna af samma hand, midten af en annan, som begagnar större och tydligare bokstäfver8). Ðen första handen har

*) Ð. T. 8. i det tillat&iid, hTori hon hitekickades. Att hon IíIct&I inneh&Iler 2 blad till, ser jsg af följande aum^kning i ett bref frán Jón SignrðBSon, som sedan begi^^uat membra- nen p& Kongl. bibl.: "Paa to sammenhængende Blade", akrífTer han, "henhörende. til Oöngn- HróIÍB eaga, som uu ere Btillede BÍdst, men för haTe staaet först i Haandskriftet, er i nederBte Margen skreTet "Fragmenta Islaudica" med eu Haand fra 17;de Aarh., Bom meget Ugner Prta- Bten STein JónBsona til Bard fl647 — 1687), der ofle næTues i Ole Worma Skrifler og EreTe". — I inledu. till forBta delen af Fornaldar Sögar (Ephfii 1829) dd. XX ságea ocksá, att Noma- GestB þáttr börjar p& membranens 15:de blad; nu börjar den p& IS.'de bladet.

) Kongl. BÍbliotekarie, f 1788.

') AfTen stafBJittet i det af den andra haudan ekriina tyckeB rara nágot afTÍkande. Sík t. ex. förekommer (i början af Hálfs saga) hnaka, þa, imder det den ibrsta handen hrukaremellertifJ skrifvit sá vál hela Bandanaanna saga soin Heíd^reks saga, hvilken síst- námnda professor Bugge nyligen utgifvil efter denna skinnbok *}.

Skriften i Regius ár i allmánhet tydlig och, ehuru pei^amentet mycket mörk- nat, gan&ka láslig; svárast áro, utooi nölta eller svartnade státlen, sádana, dár det pá andra sidan skrifna synes genom bMet; pá dylika stállen har jag möjlígen ná- gon gáog misstagit mig om tecknen Öfver raden.

Hvnd áldern betráfTar, sá anser Jón Sigurd'sson boken vara skrifven under de (orsta ðren af femtonde ðrhundradet.

Stafsáttet ár ganska vArdstöst och visar ett beständigt vacklande mellan átdre ocb nyare bruk; dá det ej har myckea vigt i palat^rafiskt hánseende, kan'hár ej blifva fråga om en vidlylligare öfversigt dáraf'), i synnerhet som det redan ár kándt af allmánheten genom Bugges ofvannámnda texitrogna upplaga af Hervarar (Hei^reks]) saga. Nödvándigt ár dáremot att redogöra fÖr det sátt, hvarpá jag ðter- gifvit texten; dess utom vill jag plpeka n^ra mindre vanliga egcndomligheter.

Dá jag beredt mig att för låsaren i tryck framtá^ Regii text, har det varit min stráfvan att, for &3 vidt ej typografiska svárigh'eter lade binder i vágen, lemna en trogen bitd af originalet, en bild, som behölle s$ mðnga som möjltgt af or^- nalets sá vál vásentliga som ovásentliga drag, báde dess lortjánster och dess fet, ocb som med alt detta vore för flertalet af låsare mera begriptig án den ðldriga handskriften sjálf. Jag har dárfór bokstaf for bokstaf foljt membranen och iaktta-

Sl n&stan blott som sarskildt ord (prepoa., verb el. aubst.); vidare fdm och eimi' (— einnar), hvaremot första banden undviker nn; o famþyki och fyrer, i hvilka ord forsta handen be- gSignar i, o. b. v. Jag ftr dock bek&noa, att jag ej haft tid att nörmare prðfva detta för- h&llande, hvilket ocksá ligger utom onpr&det för mitt arbete.

•) I "Dot Norske OldskriftBelskabs Samlinger, XVII. Tredje Hefle, Chriatiania 1873", aidd. 299 — 349. I den

ámia icke utkomna inledningen till detta baiid har Bugge utlofvat afren en redogörelae för handskrifterna.

') Följande exempel kunna vara tiUr%ck)iga : got 4'* (gott 5*'), brat 9'* (bratt 3'), knat 7", kan 4", fBf 12"; brodr 7»'; leta 16", reta 4", falit 4", kuna 11'*, fanazt 7", þiki 7" (þicki 5"); att 2* <at 8'),^utt 5"» (ut U"), i mott 9»', luck 15"; bwrtt 5* (burl 6"), hartt 2", karO 10", iafH 'H", iafrtnadar 15"; gettid 7", recka 17*; uæUt 9», feirt 6", uaNr 16'. — borbizt 8", horfniirt 8* (horfer 5"); uerda 7'* (verdr 15*); vnder 7', vpp 15»; ad 4", nockud 3", malid 7'" (maiít 7'»), hafid U' (hafit 6^*); helgnt 4". — fyft 7", nefta 8" (uerfta 16');flanrkap 6" (fiand fkapr 16"); alugat 5' (alhugi 14"). — aller lO' (allír 10»); peSBO 6" (þíssu 9"), o uirding 11» (u aírdíng 8'); eígfll 9" (EgiU 10'»); reíti 5' (reta 4", leídretter 8"), þier 7" (þer 16', þér 12"); npller 2" (næftaS'*); brwgd 12" (braugd 9', brogd 2»'), uðUuna 14' (uauUu 14*, uollu 14'); fðr 9';'n6t 9* (nottÍK 9'). — fet 8* (feít 8'). — fuo na 8"; ahsg 4",o. s. v.

git áfven de váxUngar i skrífsáttet, som synts mig i och för ág sjálfva utan betydelse. Sú t ex. har jag öfver alt noga följt Regius i bruket af f ocb s, alhid, dá jag kunnat se tecknet, skrifvil ð *). stádse skilt mellan y och ý Qfr. Gísl. Frump. ') sid. 41), æ'och æ, »*) och ék, stora och smá begynnelsebokstáfver "), delnii^ odi sammanskrtfning af sammansatta ord, m. m.

Inskránkningarna i denna Öfverensstammelse mellan den trykta texten och mem- branen bero, som jag nyss antydt, dels pS typografiska hinder dels pá mitt bemö- (lande att göra texten begrípligare; de áro hnfvudsaklígen foljande:

1) att jag upplöst alla förkortningar och betecknat dem med kuraiv stiK * 3) att bokstafver, som i membranen áro sammanskrífna, blifvit Stskilda, sá att texten har aif, af, pp Cuildantag: sa, æi, æ, æ och v). 3} att f och V, som i handskríften - stádse hafva den angelsachsiska for- men, Stergifvits med vanligl f och v.

4) att det egendomliga tecken fór r, som regelbundet förekommer eííer o, d och g, ersatts af vanKgt r.

5) att I blifvit i ; detta har skett endast aT typografiska sk^ och mot min Ónskan; ty uti f har strecket, hvilket jag, sá ofla det i membranen kunnat skönjas, ðlergifvit, ingen annan betydelse án prícken, som vi begagna, námligen, att skilja i frán delar af átskilliga andra bokstáf- ver (Jfr. Frump. sid. 40).

6) att jag ej gjort afsecnde pá den skillnad, som membranen gör mellan i och j, utan öfver all skrifvit i ; detta har berolt pá elt fórbiseende á miii sida, hvarmed jag ej kom under fund, förr an arbetet var sá ISngt framskrídet, alt saken icke kunde afhjálpas. Jag vill dártor hár a»- márka, att skillnaden tykts mig vara blott och Itart gratlsk, ty Regius anvánder j (med eller utan streck) sá vál íor att beteckna vokalen i (í), t. cx. j (pre|X)sitton) och JN, som konsonanten j, t. ex. ja, jarnfke^i.

Hvad sárskildt förkortningarnas upplösande angár, sá har jag dnrvid sökt liSlla i sígte bSde bctydelsen,. som handskriftens bruk gifver 2t tecknet, och — di mánga

^) Bugge (anf text) uaderl&ter stundom detta; s& borde det p& 299" stá förn, 310° fðrk, 314' förrídi, 314" uðgi, 320' hðnd, 320" ðr, o. s. v. 325" akrifver han ór 1 stftlkt för ðr.

*) Um fmmparta Islenzkrar túngu i fomöld eptir Konr&ð Giilason; Eph& 1846,

) Ðetta motavarar (likBom æ) aUtid á, utom i mlþíngif 10.

*) Vid (o), som mycket vaslar i atorlek, har det atundom varit svirt att strángt ge- noraföra denna Atskiltnad.

tecken kumia tydas pð mer án ett sátt — formen, som hennes ortografi fordrar. I nSgra iitll, som jag bár nedanför skall anföra, har den senare synpunkten mest bestámt initt forfaríngssátl.

1 andelser har jag skrífvit -er, icke -ír, ty i sagan anvánder Regius -er myc- ket oftare án -ir (^pá ungefar sex gánger sá mánga stállen^.

Jag skrifver fírcr, ej iyrer, ty i 8'* förekommer firer.

Likasá har jag anvándt formerna mcelíi, mælt, einedan mælt forekommer ut- skrifvet i 8" och 15'"*)-

Stafningen uíW (normaliseradt: vér) stöder jag p3 uær i 2", 9' och 1í*. Med dualformen (^normal.: vit} hade det

sig svárare, ty deiina forekommer i sagan en- dast undor beteckniogen u'*, dá emellertid den af samma htiid skrifna Hei^reks saga p3 tv5 ställen fi Bugges upplaga molsvarade af 303'* och 330') har uid utskríf- vet, har jag användt detta stafsatt. Anmarkas bör dock, alt þit förekomnier i v;°ir saga 4'* ooh 13".

Oddz i sl. f. Odds skrifver jag pa grund af den fulla formen i i3".

Bcteckningen f' dler *f* har jag alltid (naturligtvis ined undantag af de stálfeii, dár den møste betyda fon, f^er o. d.) upplöst med Íeger, ehuru den áfven kan betyda fo^iJi, fuaror eller íuaraM (se Frumparta sid. 91 anm. 67); fagdi forc- kommer náml. ofla utskrífvet ocb fuarar fðrkortas flerstádes till fu' eller något dy- likL P3 Ivá stálleii (i" och 8'^) har likval sammanhanget tvungit mig att göra undantag.

Teeknet ' augifves i inledn. tiil ísl. s. II (18*73, sidd. V, XVI och XLVIll, pá tal om handskríiter fr3n ungefár samma tid som denna, motsvara ur; jag bai- dock upplöst det án mcd ur án med r, alt efter som den normaliscrade ráttstafnin- gen fordrar ettdera; mitt skál dárför ár, att ur Í st. f. r i sagan ytterst sállan forekommer (náml. blott i eHztur 15" ocb þíngheimur 16* samt i uetur 3* (hdskr.: uet) och uetwrÍN 6'* (hdskr,: uetÍN), hvaremot mati snart sagdt p3 hvar rad möter sádana förmer som Oddr, fekr, ardigr, ydr, nordr, helldr, uetr, kemr, dár Nyisländskan har -ur. Hármed vare nu hur som hálst, som sákert torde dock ,fS anses, att -ur Í uttalet varit foga skitdt från -r finale efter annan konsonant, hvarvid r, om det skolat behålla siii natur af konsouant (och ej blifva vokal, som det ár i Sauskrit) nödvándigt m&st föregás af ett vokaltjud, hvilket vál varit kort och gruinligt ocb just dárför liknat u (ungelar motsvarande Svenskans korta ö). För <reui)a ringa skilliiad i uttalet talar ocksá den oinstandigheten, alt Regius i st. t

•) Bagge (anf. text) akrifvet miellti,

(Ten normaliserade ráttslafningens -ur niSgon glng har -r easamt, t. ex. fodr 1'*, faudr 9", lieimtr 5", brodr 7", ockr Í5*' och i Heiíreks saga CBu^e 301") sogr Cjfr. för öfrigt Frumparta sidd. 70 — 72).

Nágra fá egenheter i Regii skrifsátt torde vara várda att sárskildt betraktas. En sádan ár den, att u (v) stundom utelemnas framfor au (ar), t. ex. ,í faulu 4**, fwlu i7*' (dáremot fuariu 5') ocb tau 5* (dáremot tuau 8"); i sin upplaga af Hervarar (Hei^reks) saga 316^" anmárker Bu^e om Regii lásart hvfu, att detta utslötande af v ár "efter senere Udtale"; Jón Sigurdsson viU dock ej ðrkánna, att detta utstötande eger rum, om icke vid has^t och várdslöst uttal. — Pá tvá ställen, 12" hafdfngia och 17** huotad, kan man — sá framt ej bSda skoki anses som skríffel — spára norskt iiiálytande dári, att u-omljudet uteblifvit (jfr. inledn. tíU Vig- fússons uppl. af Eyrbyggja sid. XXXVII och Frump. sidd. 20, 21, áfvensom Cleasby- Vigf:s Dict. '3 sid. 307 under höfuáO. — Elt par andra skrifsátt, náml. 1** hlautr (se C.-V. Dict. 273 lilutr) och H" ek fæg (jfr. Frump. sidd. 228—232), hvilka vid första páseende visa en ganska fornartad prágd, torde vál bero endast pá skriiTel. — Atskilliga andm, mera enstaka förekommande, ortogrsfiska egenheter förbehálla vt oss att i anmárkningarna omnámiia.

Utom skinnboken bar jag b^a^^nat tvá utaf AsgEtirr Jóusson af henne tagna afskrifter, N:o 140, fol. *) (hvHken jag hár íor kortheteus skull kallat o) ocb N:o i93, Í:to (hár kallad ^) Í Arne-Mf^næanska samlingen. Jag bar jámfört dem bá^e n>ed memhranen ocb med bvarandra och dárvid lunnit, att ^ icke ár af- skritl af Regius sjálf utan af a *), oaktadt den píi Ínsidan af sin forsta perm bar en lapp, livarpá Arni Mí^nússon skrifvit: "peffe Bandamanna Saga er rilud epter

') Ad IcelaDdÍc-Eiiglisb Dictionary by R. Cleaaby, enlorged uid completed by GuðbFandr VigfÚBSOD. Oxford 1869 — 74. D& vi i det följande citera detta lexikon, begagna vi fSr- kortningen C.-V. Dict.

) Ðenna, Bom áfven inQeb&llor Flóamanna Baga, bar p& <let fSrBta rena bladet en Ittpp fastfcUstrad, hTarpit st&r fSljande anteckning af Arai MagniÍBBon's baud: "Fra Sal. AfTelTor Thormod TorvefenB Enke 1720".

') Detta &dagalággeB tydligt d&ngenom, att alla afvikeleer frán KegiuB, Bom finnaB i a, &terkomma i ^ (de enda nndantagen — p& de Btallen, som motsvara texteus 4^, diU" a ate- lemnar tun framf&r hauHid, lO', dSr hafer íLr uteglðmt i cr, och 8'*, dar a har: hTatfpioUum er [RegiuB ocb ^: uar] þat er meira var [RegiuB ocb j3; er] vert, — t«rde hero, de b&gge forsta p& latt gjorda r&ttelBer, det BÍsta p& en ny afrikelBe, aoní' tillfaUigtrÍB sammantráf&it med membranens lasart), hvarjamte ^ har ganska mánga nya oLkheter med Regius. D& a, TÍd

textens 4", uteglömt orden ok byr Hg, 'B&tter fi i stallet^några punkter för att utm&rka, .att n&got fattas ; detta kande omöjligen hafva akett, om skriFvaren haft Regius BJíllf framíor sig.

membraná, líem geymd er io Kblíothecá Re^á Haftiiæ"; cless utoni har pS den sida, dár texten börjar, en senare hand skrífvit: "Cod. Regius 28i3. 4:to". — Sá ofta dessa bSda pappershandskrífl«rs afvikelser aro af nSgot intresse, skall jag i anmárk- nÍDgama anfora dem. — Dessa ba^e bandskrifter áro, sS vidt jag kunnat fínoa, de enda, som öfverensstámma med Regii text. N:o 6 á Kongl. bibl. i Stockhtdin, den jag varít Í titlfötle att se, hárstammar frán Cod. AM. 1 32, bvilket áfven (enlígt Arfwidssons uppgift O^ s'ía" ^a™ fíi"^ n>ed de andra pS samma bibl. forvarade af- skriftema af sagan. En pá Kongt. bibl. i Köpenhamn ^^ i manuskript forvarjd upp- laga af sagan Cskrítven Sr 1788 och innehátlande text, tatinsk ófversáttning, varíie lectiones och ordlista} sluter sig áfven till den vidtyfligare redaktionen.

Bifogade faksimile, en folo-lit^rafisk afbitdning af sidao 3a (som ár en af de tydligaste} i Regius, ar utfordt af Hrr Budtz Mútler iL C:o i Köpenhamn ; det áter- gifver med fullkomlig noggr-annhet skrifldragen, men papperets farg ár mycket Iju- sare án pei^amentet Í memhranen, hvilket ár mörkbrunt.

Till slut fSr jag utbedja mig lásarens benágna öfverseende med min skrifts mánga brister. Den tid, jag haft till att utfora arbetet, har varit ytterst knapt IJII- mátt och har bufVudsakl^ien anvándts pS bemödandet att sákert lasa och nc^a áter- gifva membranens text, hvars kritiska och exegetiska bebandtling dáremot mSst tráda i bakgrunden ; sárskildt inser jag vál, att ofVanstSende inledning sð vál till innebáll som framstállning toreter mlnga ojámnheter, af hvilka ðtminstone en del genom e'tt lángvangare och sorglalligare arbete kunnat undvikas. Att.det dock varít mig mójligtatt ástadkomma nágot, dárlor har jag i vásentlig mán att tarka forst ocb ft^st Archivarien Jós SienaDssoN, som med ofortröttad válvilja meddelat mig en mángd várdefulla upplysningar och genomsett korrekturet till textrai, dárnást Öfverbibliotekaríen vid Stora Kongt. bibl. i Köpenhamn, Justitsrídet C. Brccn, Öfverbibliotekarien vid Kö- penhamns univ. bíbl., Professor P. G. Thobsen, ocb Bibliotekaricn vid hárvarande univ. bibl., Dr. E. Berling, genom bvilkas godbetsfulla bistánd jag fStt liína hand-

') Se Förteokni'ng ðfver Eongl. Bibliothekets i Stockholiu ÍBl&ndaka handakrifter; af A. J. Arfwidsaon. Stockholm 1848.

') N.o 1166, fol. i Sy Kongl. SanJing.

sknfteraa liit liU Lund, vídare mína lárare, Professor Th. Wisbh och Adjunkt K. SOdbrwáll, af hvilkaa váoliga rád och hjálp jag baft stor nytta, och slutligen de gode kamrater, som trc^et bistátt mig dek vid kollatioDeiii^n af handskrifterQa dds vid korrekturláSQingen ; — till dessa alla hedet jag att bármed IS betyga niin hjártliga tacksamhet.

*

Bandamanna-Saga

Ofeígr het madr ham bío nordr i midfiVdi 3t reyckíum hann uar fkída foo enn Ik moder \um8 het gunlaug doíter ofeígr ör Fkordum ofe^ mr kuongadr madr þorgerdr het kona hans ok uar vaia dotter ban uar ^tt ftor kona ok fkarungr 5 mtciU ofe^ uar rpekiugr mecill ok Rada gerda madr eckí uar homm fíar hagr fln háígr atti le[ndur] miklar En niína laufa fc hann fpordi uid vngan manm mat bonn uar þingmofír ftyrmif fra a^eírt lá þorgeirf lonar. er þa uor meltr ha/fþíngí Dordr þar Oteigr [atti] fon uíd konu fíne er oddr \\et hann uar uæn íynum ok T«l monnadr eckí [hafdi hann] aft mtcla af fedr [ínum Bcki uan honn ok beima

nenia þat er honn uilldí [vali het^ madr er par uor upp fædr honn uor væn matír ok uínfeell Suo fcrr nu from [um hWd] þar til er oddr uor xíi uelra oíeigr fader honf uor falatr uid hmn ok unne honum Wtit ai þa leid er fra oddi fagt at eigi uteri fa madr, nðrdr par er betr uteri mannadr paí uar eÍN dag at Oddr kemr at mali uid fodr fÍH ok bidr honn legía from fe med mr ok [uiU] hann i

burtt oÆ er at þa leid ieger Oddr at þu legr iil mÍN aunga fæmd enda em ek ydru Radi eigi nýtfamlígr ofe^r fuaror ok qttez eckí mMndu mí'cla lil laugu ueíta honum af pui er honn hafdi Ul unnet ok þui n^ít mundi hamn

uíta hue mKnll fulltingr honum er at pui Oddr fagdi at ecki mættí hann uid þat (i,ydiazt ok fkildu at þui Annan áag epter ferr oddr ok tekr uad af þilí ok a^ll ueiþar f^rí ok xíí

alnar vadmalf ok gengr i burtt ok queár a;'ngan monn ok ferr utt áá uaz nef ok rá'zt i fueít med peim monnum er uoru i ueri ok hefer af þeim bagrædi þv fem hann þyrtlí at lani eda te^ En allz þetr uíflu ætt honf goda ok honn rialfón uínfælan þa hætta þðtr ti7 at eiga at || honum ok karper honn nu allt i f kulld okllt er med peim þau mifarí ok er fagt at þeira hlautr uar bellr er i fai^ uoru med

bonum \umn uar par iíi uetr ok íu fumur ok nar þa fuo komit at hann hafdi aptr goldít alit ok hafdi þo godan kaupeyri ok alldrí uitiar honn fodr fÍNf ok suo lætr par buor fem ecki eigi íkyllt uid anaw Oddr uar vínfæll af fmum fdaugum par kemr bn at hann r^^zt lU flutninga nordr til Itranda ok (& i f«nu ok flylr

AnmflrknÍDgar.

SÍd. 1. liteln Bkrifven af Jód Eríchsen (jfr. intedn. sid. \Tll); (iU t^n áldre títel synes ej spðr. — 2. Ofeígr; inítialen ár alldeles utplánad, om den ens ná^nsÍD varít milad pá den tomma plats, som har flwies t början af fSrsta- och aodra raderoa ; f ár otydligl. — » ; det aenare a ár ej rátt tydligt. — 6. le[ndtt»-] ; nd, som stár i radens börjaD, och forkortningstecknet otydliga; den öTre delen af deona sídas inre kant ár svartnad och det dár skrífna svárlást ; de bokstafVer, hvilka jag ej med sákerhet kunnat skönja, áro hár och i det följande innedutna i klammer.

— 17. hue; e, som stár i radeos början, nðgot otydligt; a p: huat. — 18. full- tingr ár en ovanlig -form; jfr. C.-Y. Dict. sid. 178 fuHting. — 19. xíí; nár j (í) begagnas ss. silfí'a har det vanligen nedtill ett fmt, lill vánster nedát ríktadt streck.

— 20. uaz nef liksom uaz do/ i ð" Qfr. Frumparta sidd. 70 och H0> — 22. þyrftí; nedre delen af y nágot otydlig; a /?: þurfti. — 28. til flranda; a /S: a Strandír.

Sið* 3, 2. BN nu Mar hann; honn skrífvet öfver raden. — i. þ£sfi; i, som Btiir i radens slut, otydligl. — 5. atan; las 'utan'. — 8. agætr; a har tvj aksen- ler; aksentema pá æ áro nágot otydlíga. ~- a hgndi; /?; me^. — 9. tau; lás 'tua' eller 'luo'. — 10. fewt; « /?: en. — 13. at ftadfeftaz; « ^ hafva oc i st. f at

— 14. efler; a fi: reysir. — 18. Efter wru ár Q^ framt dar ej möjllgen stått uoru utan forkortning) ett tomrum, dár det pS andra sidan skrifna -fælan sy;nes genom skinnet. — 2i. Om den stora inilialen gáller det samma, som sades i anm. till l^ — 25. fcowa; skrífvet qa. — 29. af jdr; a /?: fra ydr. — 33. r s'atet af radm) tror jag vara uppkommet dárigenom, att skrifvaren förat vetat upprepa raun, men icke fortsatt ordet pá násta rad, utan i stallet skrífvit det mera passande sagner, Jón Sigurd^son dáremot anser, att ifrágavarande bokstaf ár ett illa skrifvet u (eller v), sS att man bör lása 'usagncr' (= úsagnir, "onde Taasagn'). — 34. Efter hia ár 'þer' sannolikt uteglömdt (J. 5.). — 3ð. bordi; aj7: a borði. — hortt; a^: fast.

Sid. 3, 2. holr fyflu ok uínr madr ár tydligen ett forderfvadt stalle; den enklaste ráttelsen vore att lása ufnu madr C= vinnumaáv, "arbetare"). Jón Siguri^oQ

19

tror, att uinr ár en forvridning af ett um, aom ursprungllgen stjtt rramrór ryflu, och att tecknet för ok retaktigt Ínkommil; Itan láser sSledes 'holr (_— holtr^ umfyflu toadr' (i öfverensstámmelse med a ^'). — 3. fyflar um buít fama; bu bör skiljas frán ít C"haa bestyr hushSlliiingen pá samma satt"^- — 4- bloma; a ^: foma. — 7. famnaz ho»«m bratt þiwg uid pat betyder, om det ár riktigt, "det samlar Big ett tingomráde át honoin hárvid Qeller: pá detta sátt^"; Jón S. ár dock böjd för att lása ' 'þingmenn' och stryka uid þaí, under antagande, att uid inkommit genom M- skrífning för menn och pat af det följatide þui. — 9. hugnar; u ár otydtigt; a j$: hagnan — 20. sm uera fkylldu; a^ tillágga: fem \\ann villdi. — 33. lagí; a fi: lægi C?). — 26. éa þcsfu er etc; « /íí: a þa leiþ, fu er etc. — ^ 34. fkyllda; a ár otydligt, s2 att det kunde tagas för elt u, och har aksent; förmodligen har dár först státt ett í.

SÍd. 4, 1. leidcr; pluralis ár ováiitad, ly af 26 — 31 ses, att det ár frága om endast ett \e\ð. — 6, 7. Iiuorutuegía íéz uel i fkap awo/; a/J: hvortvesia — — — ar&ro. — 9. hlwf; lás 'hÍM'; felet, som áterfmnes i « /?, ár vál

föranledt af det följande fpaka Qfr- Frump. sid. 219). — H. uppi; öfver det förra p ár en prick (d. V. s. fördubblingstecken}. — 15, 16. kalta eg pat mitt i-ad; efter pat ár 'eiffi' utfallet (_i. S.); jfr. 13: er pat eckí mítt rad; rÁ& ár just uttrjcket (or giftomannens bifatl til) partict. — 18. s bo» þar hia; a ^: er hon þar hia hoiium, hvilket sannolikt ár det ratta; en láttare ándring ár visserligen att lása 'heima' Í st. f. hía, men detta ord blir mindre passaude, dá heiffi stár strax förut. — 23. hafa; otydligf. — 25. ætla ek; ek stár öfver raden. ' — 28. mar; lás 'mart'. — 30. oh uar þa mioketc; riktigare 'uorií'. — helgut; löfver raden. — 32. fem vili; «/?: fem Ospaftr vili, hvilket tordc vara det rátta. — 36. gera anat huort reta (= rétta) fram ho»dÍHa ok felía ho«wm godord filt; den andra, af lcda' ialedda satsen, som ungefarligen skulle bafva lydt sá: 'eda deyia þegar', kan bár (i aposiopesis^ gárua vara borla.

Sid. 5, 7. io«a; skrifVet qa. — 8. um hauftid skulle ratteligen stá i bisat- sen; jfr. Band. Fr. 5'* och 38*'-**. — fíall; a slSr öfver radeo. — 11. ymfar; r otydligt. — 17, 18. buar horfer þn ai; under det sista a inen nSgot högre án raden synes ett nastan utplSnadt d. — 19. nockuí þocJaK; a ff: þaþan nockut. — uerit; öfver e stár ett litet c. — 27. ráþfn; þ har upplill ett tvárstreck; förmo<l- figen har skrifvaren förgst menat 'raþií' och sedan, dá han ság, att detta ej passade till 'god', tillsatt 'ín' utan att horttaga strecket, som betecknar -it. — 28. langa; det senarc a tyckes hafva ett tvárstreck öfrer sig. — 36. bragdet; « /í: brag^ at.

Sid. 6, 1, £ pat er uön; \)ess vpre bátlre án pat; hár kan latt vara skrir- fel. — 3. uuæn; lás 'uuænt'. — 6. uíiier; a ^: menn. — ÍO. fianfkapar lamn; denna sammansáttning upptages icke i C.-V. Dict., som annars upptager flere blott i denna sagotext torekommande ord. — <2. er; « /í: ef. — 13. fetía; öfver e tyc- kes stá aksent. — 16. quez; man kan ocksá upplösa tílt quaz. — S3. Eck; lás 'Ecki'. — 24. fuaulu; det forsta u stár öfver raden. — 25. myrt f. myrkt, liksom mart f. inargt. — 27. veit mier; betrátl^nde bjálpverbets ulelemnande kan man jámfora T, 14" och 15>-' samt Lunds Oldn. Ordfojmngslære $$ 184, 1) ocli 185, í) b. — 29. fent mSste antii^en vara = fend ellér = fentu. — 31. hefda; a^ ocb Band. Fr. 14*^: hafð'a; konjunktiven torde hár vara báttre : "Ospakr kunde ikke besteml slge, at han havde i Siode at dræbe Oddr, men derimod nok, at haii vilde have Iruftet ham istedcnfor Vali" (í. S.). — 32. konú; skrifvet qu.

Sld. 7, 2. ftoru bar; a ^: ftorum bar; báda formerna upptagas i C.-V. Kct. sid. 60 (bera C, 11 5). — 11. mun;öfver m stár ett litel u CtiHáninad tÖrkort- ning). — 12. BH ek hyg^; ck ár skrifvet 'öfver raden. — 13. madr'm; ím stár ofvan för raden. — 15. uort; a /S: vis. — 17. ew; a ^: er. — 22. uerder; mój- ligen liar hár ursprungligen stått 'uirder' (J. S.). — 29. ont; a ^: mð. — 31. Ett paraltelstálle till den hár förekommande kasus-váxlingen finnos i 12^. — 33.* fkoruglig; delta g áterfiuneB i sammansáttningarua sköruglyndi, sköruglyndr och skörugsamr, C-V. Dict. sid. 365. — f[æm]iliga; æm ar alldeles utplánadt och be- ror pS gissoing af Jón Sigurá'sson. — 34. fekr fewi hann mu«; dessa ord ute- lemnas af a/J; TJfeigr upprepar forváuad Odds yttí'aude.

Sid. 8, 1. fe fnudr; udr nágot otydligt; a (J: fe smiíí'r. — 3. vilfa; v har ovanlig form. — 8. puiat; a (i: þat. — 10. fperda; « /?: fpará'a. — 22. unítt; a (i: fuorit. — 23. fuo na; na fattas Í a /?. — ek uínw eid al bok fewi ek ueit rettazt etc; efter 'bok' ár nágot utfaliet, hvilket torde hafva varit unge^rligen detta: 'lögeid ok fegi ek þat gudi at ek muu þaii dom dæma i þeflu mali'; jfr. Finseus uppl. af Grágás sid. 72 (J. S.}. — 25. ut laga; a ^i utlæga. — 26. þaí bager hellz nockut uí'íí; uttryckel e — t bágir viá' ("stöter emot"; J. S.) upptages ej af C.-V. Dict.; inen liknande uttryck fórekomma dár (sid. 54 bágr, m.} — 34. fak- lauf; lás 'faklaufa'. — fanreyndr er; a/í: sanureynder ero.

Sid. 9, 6. ftyrmer; det fórsla r stór ötver raden. — 11. rettaz;"í3 uppráttelse" en l)etydelse, som ej upptages af C.-V. Dict. — 12. uíne fina ok frændr; a i fiua ár otydtigt p tecknet for ók stár öFver raden. — 13. a hial; a i bíal ár otydligt; «: ^: a tal. — 14. foN; prick öíver o. — Í8. letu ; a fi: setíu. — 24. af virding ma- lonum ;« /? sátta 'af efter 'vírding', hvilket ár battre. — 28. for i dom; « /?: coin i dom.

Sld. 10, í. fkara; se C.-V. Dict. sid. 542 "skári or skárri" Qa hafva skaRa); — 9. uera íirer lagdr; mra ár skrifvet

u'; firer lagdr, "betrykt", "öf- vei^fven", jfr. Biskupasögur I, 823. — 11. Eiw; i öfver raden. — 11, 12. tií myramaKa budar; om med Mýramanna-bú^ meoas samma hú&, som E^li Skalla- gn'msson hade, sá l^ den pá vástra stranden af Öxará mellan Rangæinga-búð' och Mosftíllinga-búd"; se plankartan Í Dasent's Burnt Njal fVol. I; EkJiiiburgh 1861); dá hár talas om ett virki Q\&\\ eller befástniiig), kunde det vara grund ú\\ anta- gandet, alt Mýramaiinabúð' liar varit den Virkisbuá', som namnes i Njála kap. 146 (ád. 247), ocb som i Sturlunga ss^a I, 31 kallas Byrgisbú^ (Dasent upptager Virkisbúð' och Byrgisbúd som tvá olika stallen) ; Jóa Sigurd'sson fornoodar emeller- tjd, att flere bú^r varit belastade. — 16. miklo er pat fargad meír adr; enligt C.-V. Dict. sid. 144 betyder fai^a med ackus. 'to press", och med dat. "lo destroy, to make away witíi"; hár tyckes likvál den senare betvdelsen passa báttre QÍt. Baad. Fr. 23' miklu er því meirr fyrir komit). — 17. meri; las 'meir'. — 2Í. íeger oíeigr; a ^: íeger hann, hvilket ár biittre, dá framför anioríngssatsen stár oíeigr mœ\ú. — mikill menni; menni skrifvet m'; II i mikill tor annan form án nom. sing. mask. ár ej nágot ovanligt i R^ius (ifr. t. ex. rad. 28 allim'cill foruítnO; «^: mikill modr. — 28. mikí'í; öfver ra stár ett litet c; skrifvaren har sSledes först ámnat tcckna micil. — 29. ör; a ^: af. — 31. af hliota fenu; a ^: hliota af fenu; jfr. anm. till 9**. — 35. gemfí ydrum; ordet gems begagnas eljes s&som neutr. (se C-V. Dict. sid. 196"). — 36. fkirdi; las 'fkrídi'; jfr. dock Frump. sidd. 117—119.

Sld> 11, 2, allarg; las 'allarng'. — 4. ok sf hann; tecknet för ok stár ofver raden. — 5. ok öfver raden. — 10. bakfca; pricken, som antyder fördubblingen af k, stár nastan midt öfver a. — 13. uerder utan ueet^iar uúíhíalít; "blifver tank- spridd (sinnesfrSnvarande) vid vSrt samtal"; detta uttryck anföres ej i C.-V. Dict.; a p: (huiersem þu) sert utan veGÍar vid malit, "hvarför ár du liksom frámmaDde för saken (eller skild frSn mSlet)". — 14. Nei íe^er hann; iutÍNeioch^i feger áro nástan utplSnade. — vetar; ar otydligt. — -Ið. fiodnum,' J. S. viil hallre lása liodÍK, som a^ hafva; jfr. C-V. IMct sid. 707, vinda 1) och 3). — 16. cc ár nSgot otydUgt. — at gangcr; lás 'at þu ganger'. — 17. eÍKÍ; las 'eÍNunt'. — 21. ek; e ár oástan utplánadt. — 25. þa hefer (otydligt) pa þef eigi fuaret; a fi: þa er hvorki at þu hafir svaret. — 23, 26. Nu mætter þu siw; dessa íyra ord áro mycket otydl^;a ; sánpkildt ar þu osákert. — 33. þa er uel nu mun ek híta honn; sá vill J. S. lasa; likvál bör anmárkas, att þ i þa upptill har ett tvárstreck, sS att man kunde lása 'pett&\ och att i st. f. 'nu' star (i radens slut) ett m ; möjli- gen kunde meningen vara: 'þtfíía er uelmÆÍí'; a^: þa er vel oc mun ec etc.

33 •

Sld. 12, 1. ia; öfver a tyckes vara en krok, Ukoaude den i ö. — 2, 3. tey- giligra; i. S. láser *reygiligra', som han tolkar "vænligra, mere forhaabDÍi^fuldt, mere hævet". — 6. eelfer; el ár nástan utplánadt. — 7. Ett motstyeke till kasua- váxliiigen pá detta stalle ár 7**. — (lorgiir ara fo«ar; det senare a i ara áf otyd- r^; om porgils Arason fá Reykjahólum) se fsl. s. I, U (1843 — 47^ och Eyr- by^a. — 13. ættader; æ liar ovaní^ form, och dár tyckes först hafva varit skríf- vet ett a. — 16. fon Iiall lleÍNf fra afgeirf ^; "der har rimeligvis staaet 'son Styr- mis frá Asgeirsá' men over Linieu 'Hall'; Afskrivereu har læst 'Steins' for 'Styr- mis' og sat 'Hall' ned i Linien efter 'son', istedenfor at sætte Navnet foran 'son'" (J. S.). — %%. þat alldri foruerkum gera; pat ár i denna stálluing ovauligt (jfr. 17' och C.-V. Dict. sid. 167) och bör má hánda slrykas. — 23. bm Jx) en at fou bunu ; det andra en ár (vál oriktigt) tillsatt öfver raden ; for. fou (hvars o ár helt titet) tás Tuo'. — 26. at \)ui; a ^: þat. — 37. at bæn; under at stár en prick, som kanske betecknar, att ordet skall utgá. — 29. raenn; «/?: ec. — 31. koma bn; bokstafverna oma b, soiq börja raden, stá ute i marginalen.

SÍd. 13, 1- lagi; « /?: lægi (jfr. anm. till 3**)- — 3. i eru malífio; a ^: i malÍDO ero (jfr. 9**, 10"). — 9. at radi; a ^: rad. — H. En; E, som bör- jar raden, stár ut« i mai^nalen. — 21. ef eg fæ af hrmum, "om jag vinner ho- nom (för saken)"; delta ultryck har jag ej funnU. i C-V. Dict. — 23. yc; stár i radens slut och bör vara 'yckr'. — 2S. bru; otydligt, emedan tecknen p3 andra Eiidan bladet synas genom det samma; n /?: bruna. — frændr HNa 'fkarda menn; desse voro hans slágtingar pá mödernet (se l'). — 29. þa er ftutt um, "dS ar saken snart afgjord"; a ^: (mælti) þa ofstutt um.

SM. 14, 10, lypter; « ^: kipti. — 16. vit fatt; d. v. s. vilfátt (J. S.; seC.-V. IMcl. sid. 712). — 17. þa fitr þu; man hade vántat þar, liksom i 15,21, 25, 29 och 33. — 24. at at fía; det eua at bör strykas. — 25. uar fatt; /¥: var þat satt.

— 26. at UíBrÍr;" lás 'at þu Uíerir'. — 28. famþýckiz; lás 'famþyckiaz'. — a iriondi; ^: yfer Islandi. ' — 31. hefer komít i malit; efter komft kan 'þer' vara uUaliet (J. S.). — 32. nockwr; lás 'nockwru' (sS íhunt ej redan tecknet *^ kan betyda -uru). — 3ð. Nu ; N har ovanlig form. — 36. at mer uerdí uargfinf dæmi etc; om detta utlryck talas i Sæm. Edda ed. AM. II, 516 anm. 100.

Sid. 15, 3. at; skrifvet öft'er raden. — 6. opt; efter detta ord ár ett litet tomrum, Í hvilket intet spár af skriH kan &kÖDJað. — þongad; a ^: hingat

— hyg^iuwí; pricken stár midt emellan y och g, hvarför man áfven kunde lása hýgium. — 9. þreíatigu; dettabesynnerliga stafsátt tror jag vara uppkomniet dáraf, att originalethaft'þrettan';ifr.rad. 16 och 16" samt Band. Fr. 36""'*' och 38".

— 12. fuarruDum,' Ófver det första u ár en prick. — 15. þríatigi vra hundroda; ett ovaiiligt uttryck, som möiligen ár föranledt af den í anm. tilt rad. 9 pðpekade forvirríDgen i aÍSerup{^flerDa. — Nu ; cc /3 : Nei, hvilket torde yara riktigt, sá framt roaD ej bör lása: 'uor eííri þat nu fojer agiU at þu fæter etc' — 16. u vefalla; afi tillágga: maDDa. — 17. harka griper; denna sammaDsáttoing ár icke upptagen i C.-V. Dict. — 21. konu; ^: konuflt. — 27. eogin; strecket stár öfver g, ej öf- ver í, hvarför mau noga taget bonle lása engni. — 32. traullÍNdr; detta ord for- klaras i C-V. Dict. sid. 641 med trolla heudr, liksom grauieDdr (sid. 210 i"^ graoia heodr. — 3i. þu; þ har upptill ett tvárstreck. — 35. þat; lás 'þu'. — 36. atí; « /í: a. — þes; a ^: þaL

Sid> 16j 1. e uerfta maneH; e skall DaturUgtvis vara 'ck'. — 2. tana; a /7: taDua; ordet ár icke upptaget i lexika.. J6n Sigur^soo skrifver: "'TaDa' kaD ^st- Dok være rigtigt; 'tani' kan eller. maa da være beslægtet med 'taani', fiira, abies (B. Hald.), og betyde et Busgeraad, i sær en liden 'askr' (den sædvaotige Benæv- oelse af de brugelige Husgeraad til Melkemaden, Gröd o. s. v., som uddeles til Fol- kene). etler Desla^et med 'tina' (Kietz 734 c^ Ivar Aasen; (^saa almÍDdeligt i Islaud i dagtig Tale om en Æske med^ Hank paa La^et). Det giver attsaa om- trent den samme Mening, som 'bolla' (en Kumme) i Band. Fr. 38", kun at For- men af GjeDstaudene vilde være forskjellig. Muligen har dog den oprÍDdlige Læse- maade været 'cana'; 'kaoi' betyder en liden 'askr', som bruges lil Mælkemaden (til Bórn efler den nu sædvauligste Sprogbrug, der ogsaa ligger nær). Hvis man læg- ger Mærke til, saa ligger her netop Spot i Udtrykkene 'caDÍ', 'kani' eller 'tani' (som da maatte være eeDsbetydeDde), nemlig at Styrmir levede tcmmelig knapt og spiste af en lille Kumuie, der havde Navnet Matsæll, nemlíg deu madsæle, den der var hetdig lil at fange Mad, en Benævoelse altsaa, der skutde bóde paa Knapiieden, om- trent som man siger í Ordsprc^et: stór koppr skal mat drýgja, d. e. en stor Kop skat gjöre Maden dröj. Naar Dian har lidt Mad skal man hælde den i en stor Kop for at gjöre den dröjere!" — 10. miott; o ár otydligt. — heimfliga; i st f. heimfk- liga (se Frump. sid. 115). — 1t. þretegu ; det senare e otydligt, sá att man ocksá kunde lása þretogu. — 12. [hjeda; h ár otydllgt, sá att ordet kunde lásas uefta eller nefta; «^: velU. — 15. þfir; lás 'þeir'. — 28. fírdenam; e ár skrífvet p& ovanligt sátt och liknar nágot æ. — 31. þer; samD^a beteckníng, som eljes begag- nas for þeir. — eygia; jfr. Heiáreks saga (Bugges uppl.) 299' meygia, 315" bsBgiar och Frump. sid. 89. — 33. ok fer: a^ tljtágga: Oddr, hvilket ár Iwttre.

— 34. efnin; a jJ: eftii. — fem; strecket öfver e ár otydligt.

SÍd. 17, 5. med; las 'metian'. — 7. utan; frán Gilsbakki 1^1 Hvamm for hau 'út'; 'utan' betecknar hemresan. — 10. gdi; ? ár otydligt skrifvet. — heifft; strec- ket stái' öfver e, icke öfver Í. — 12. ok peir koma; framfÖr þeír bör 'er' supp- leras eller ocksá det íor^Sende ok lagas bort (J. S.). — 14. póráV prestr í Rey- kjaholti Sölvason námnes i Landnáma. — 16. tii gilf; d. v. s. Haukí^ils í Hvi- társíá'a (J. S.). — 17, 18. ok hann at hann leti uorunum; lás: 'ok heyrer hann

at let i uorunum' (J. S.). — 18. Már och Ölvir (i Band. Fr. 41" kallad Bjálfi)

áro eljes icke kánde. — het; öfver h ár upptill ett tvarstrecL — 21. uisu; skrif-

\im; i marginalen stár ett litet u. Visan kunde han naturligtvis ^

i han begált drSpet (Bra — let — unna). — Bra ; initialen stár ute

xh ár lorsedd med átskilliga slángar. — uy bryndri; a ^: nybrynda.

it — 24. reipt; i st. f. reift (se Frump. sid. 102). — 25. xíí;

e ocksá lásas 'xu'. — 28. fnora; lás 'fnori'.

*

TiUagg och rattelser.

Si)l- III. Den aníírda beriittelaeu oin Oddr UfeigBson fiimea i illdre fórm uti Morkiu' Bkinun (utgifven af Unger, Cíira 1867). Oddr forekommer fðr öfrigt i Heminga þáttr (i tredje delen af FlfLteyjarbók och i Möbii Analecta norrœna).

Hiá. T. Skeggbroddi namnes iifven i kap. 5 af Þoreteins saga SíðuIiallBsonar (intagen i Fire og Fyn-etyve Pröver af Oldnordisk Sprog ug Literatur ved Konrad GislaBon, Kbbvn 18G0, samt i Analecta). '

Sid. Vlll. Till beskrifningen pá handskriften vill jag ISgga foljande upplyaningar af Jón SignrðBson: "Nugle Ejeres Navne findes hist og her Í Margen, saasom 'Eyulfur JonsBon a þesaa skytna skrædu' (ved Iláifs saga); 'Nikulas EinarsBon' (ved Göngu-Hrólffl saga); 'Kol- heimi vinur (?) Biarnason (?)' og noget raere ulæBeligt (ligeledea ved Göugu-IIrólía aaga). Haanden paa disse Vedteguinger Bynes at vicre fra 17:de Aarhundrede. Blandt Ejemes Navne er Nikulas Einarsson a&ndsynligvis en bekjendt Mand, Bom levede ved Mývatn henved I63U og aenere".

Sid. XI, rad. 8 st&r: 15'% liis: 13".

Hid. XUi Anmarkuingen om uteblifvit u-omljud i huotad 17" heror p& ett miss- tag, ty formen ar ej fem. utan neuir.

8id. XIII, rad. 5 atfir: N:o 6, lás: Papperahandskriften N:o 6, 4:to.

Síd. 1, 10. Jag hftr uu tydligt sett, att det stir 'Vali heí'. I rad. 11 ar jag saker p4 orden 'umi hrt'd'. — Ifi, 17. Handskriílens 'mj'cla Ul laugu ueíta honuta' tror Guðbrandr Vigfússon (som pi enakild viig meddelat mig aA víil denua sora nagra fiiJjande i hans namu anfurda anmarkningar) höra rattas till 'mída til laugu uid hann' och aoser, att felet kommit diiraf, att afskrifvaren fattat det mindre vanliga verbet mikla som adjektiv, (Jfr. Ðaud. Fr. 4': miunka tillög viíí þik). — 19 star: þui, liia: þ«i'. — 27. Efter orden 'Oáár uar' ar 'ok' uteglömdt.

Hid. "Z, '2H. Jcon& i anmárkningen till detta atálle (liksom i anm. till.5^ och 6*', pA hvilket stalle texten'har iona) sSges, att ordet i hdskr. ílr akrifvet qa (qu); detta biir vwra oft (ou). — fyftcr; membnmen hftr felaktigt 'fyPt" (= fyfttíf).

SÍd. 3, 1 Bt&r: gerdiz, láa: gcrdiz. — 34. Jag tror nu, att det stár 'fkyUdu'.

Sid. 4, 8 st4r: fÍMli, lás: fkuíi. — 9. lajtdá'la; x kan hafva tillkommit diírigenom, att originalet haft ett illa Ekrifvet tecken íor ng (Guðbrandr Vigfúason). — hann uar fon otfaks etc.; G. V. förmodar, att afskrifvaren har öfverhoppat en rad, och att aammanhanget i origi- nalet varit: hann var son Þorvalds; systir Þóraríns var Þórdís, or átti HaUdórr, Snorra son goða; þeira dóttir var Guiírún, er átti Kjartan, son þeira AsgeirB ok Þorbjargar digra, dóttur Olais þá o. s. V. (jfr. Landn. 3, 5 och 2, 18 samt Laxdœla kap. 61), ehuru sl&gtledningen sannolikt varit nfigot mera kort&ttad ; man fár d& i det loljande i st. f. 'moder hans' Iðsa 'moder hewnar'. — 13 stSr: hondum, I5a: hondwm. — 14. utnbodj G. V. íormodar: 'upp hú' (jfr. Band. Fr. 9").

8ið. ^, 20 aUr: gUlérædi, l&s: glsérædi. -~ 36 st&r: bragdet, las: bragdet; r Sr skrifVet öfrer raden.

8id. 6, 10 at&r: þetta, ISa: þetta.

Slð. 7} 6 st&r: íja, las: fjrH. — 17. I st. f. heradi st&r Bannolikt herade.

8il1. 8, 6 st&r: muHe, las: mnne; e &r otydligt akrífvet och kan láaas som o. — 15 st&r reifíngar, lils: reí£ingar. — 25 st&r: eN ueAa, láa: esn uefta.

Sid. 9, 32 st&r: þetm, láa: þ»m.

Sid. 10, 3. .elþtngif; det aenare i atár ðfver raden. — 9. Krer lagdr tolkas i anm. med "betrjkt", "öfrergifTen"; det kan ockt mA hánda lámpligare, ðfrere&ttas med "beBegrad", "kufrad" (ae Fritzners Ordb. sid. 182); jfr. &fvea Sveneka Medeltidens Rimkr&nikor III (ut- gifven af G. E. Klemming, Sthlm 1867, 68), sid. 288, v. 6388. (SöderwaU). — 27. stár: mun, Ifts: mun.

Sid. 11, 13. hisJít; af pappersfaandBkriftemas laeart 'maBt' kan man ockBÍ & samma mening som i membranen. — 15. Jag tror nu, att'i hdskr. st&r líodÍK (icke fiodaum), íastán ordeta alut iir ganeka otydligt. — 16. stár: tiar, l&s: tiar. — 22. i%t«lut &r otydligt. — 33. þa er uel nu etc, ár s&kert den riktiga lasarten; jag har vid níirmare p&aeende fiiunit, att "tv&ratrecket" p& þ ár mycket otydbgt och troligen betjdelBoIöst, samt att 'na' verkligen kan skönjas.

Sið. IS; 19- cccc; i hdakr. st&r ett kort atreck (likt en akaent) öfver bvarje c.

Sid. 13, 6 st&r: ganga, laa: ganga. — 15 st&r: mannt, I&s: monnt. — 22 at&r: (l&n- dazt, l&s: ftaHdast,

Sið. U, 7 st&r: forti, i&s: forw. — • 20 st&r: hefer, las: bef«r. — 32. nockltr Ar tvifveb utan riktigt och bör fattas som lokalt adverb (ae Fritzners Ordb. sid. i81 och C.-V, Dict. Bid. 777).

Sid. 15, 15. De i anm, torealagna andringama áro onðdiga; stállet kan fattas antingen s&: Kú aegir I^: 'Eigi var þat n&" eto., eiler a&lunda: '^iif (— N&!) aegir Egill, "eigi" etc.

Sið. Ifi, 11. Hdakr. har helt sftkert þretogu — 31. eygia; jðmte de i anm. upptagna ezemplen p& detta Btafefttt böra ægfa 6" och hlægia 16' anfðraa.

BÍð. 17, 28 st&r: kalff fon, Us: kaUT foN.

Vid fakaimilet bðr anmarkas, att p& aj&tt« raden b i ber f2tt ett ned&t riktadt streck, som ej finnea i hdskr.; i bennf p& ittonde och þfg p& sextonde raden hafva atrecken öfver 1 ej blifvit synliga.

Mindre betydande tryckfel i inledningen ocfa anm&rkningama torde Usaren ajiJf ben&get